

ÖTÜKEN

Ârif Nihat Asya

**BİR BAYRAK
RÜZGÂR BEKLİYOR**

Şiirler: 1

ÖTÜKEN

❧ BİR BAYRAK
RÜZGÂR BEKLİYOR ❧

Servet Asya'ya Armağanımdır.

DESTAN

O zaferler getiren atların
Nalları altındanmış;
Gidişleri akına,
Gelişleri akındanmış.

Yolları eline dolayan;
Beldeler, ülkeler avlayan
Süvarileri varmış ki,
Oğuz, Bilge, Süleyman'mış.

Bize bin yıllık armağan
Şu parıltı kılıçlarından
Ve şu serin, kuytu gölge
Knadlarındanmış.

Kimi kılıç dövülen al külçeden,
Kimi güllerin al açtığı bahçeden,
Kimi dağların yoğrulduğu
Şu mor yığındanmış.

Tufanında, borasında,
Gürüldemiş gökler...
Ve yerle gök arasında
Dağlar kımıldanmış...

Gönül vermişler aya;
Hükmetmişler toprağa, suya...
Tanrı'yla akrabalıkları
Yakındanmış.

Zembereğini kuran
Onlarmış bu dünyanın...
Onlar ki kurt doğuran
Obaların kanındanmış.

Ve zaferler getiren atların
Nalları altındanmış.

DEVLER

Sarsarak köprüleri
Devler geçti bu yollardan:
Dudaklarında Hun Türküleri.

Tulgalı başbuğlar
Ve rüzgârda
Bayraklar, uğultular, tuğlar...

Bir dünya doldu boşaldı...
Yazık ki adları, destanlardan
Masallara kaldı!

Saęa, sola, ileri...
Devler geęti bu yollardan,
Kaldı ayak izleri..

Hâlâ nabızlar atıyor:
Şu çamlı, meşeli dağların
Altında devler yatıyor.

Yıllar yığın yığın o gündenberi...
Ne bir destan parçası,
Ne bir zafer kemeri!

Fırtınalara armağan olsun
Göęüsler dolusu Hun
Türküleri!

ONLAR

–Orhan Şaik Gökyay’a–

**Nerde kaldı o çağlar ki
Analar kurt doğururdu,
Hilkat insan çamurunu
Destanlarla yoğururdu?**

**Nerde o yiğitler ki gür
Sesleri ülkeyi bürür,
«Yürü» dese dağlar yürür,
«Dur» dese kalbler dururdu?**

**Yurda, baş dedikleri bir
Ağır adakla geldiler
Ve şu bayraksız dünyaya,
Bayrakla geldiler.**

Kopardılar ayı gökten,
Bir ipek dala astılar...
Yurt dediler, gölgesine
Ayaklarını bastılar.

Yeryüzünün göbeğinde
Kuruldu Kurultayları...
Günleri sönmek bilmedi,
Yere düşmedi ayları.

Onlardan kaldı bu toprak...
Biz gezip tozmayalım mı?
Yabanlar kıskanır diye
Destan da yazmayalım mı?

Benim, dedemle yanyana
Yazılı kalacak adım...
Yıldızların söneceği
Güne yıldızlar sakladım.

AÇI T

–Rasim Bařgöz’e–

**Ağlayın, parmakları nur
Sularından kınalı kızlarım,
Ağlasın Meraga göklerinden
Meraga’ya bakıp yıldızlarım!**

**Yollara Kürşad’lar uzanmış, ölü...
Ağlasın Akülke, ağlasın Sütgölü!
Yiğitlerim uyur gurbet ellerde..
Kimi Semerkant’ta bekler beni,
Kimi Caber’de...**

**Caber yok, Tiyaşan yok, Aral yok...
Ben nasıl varım?
Ađla, ey Tanrı dağlarından
İndirilmiş Tanrım!**

Şu yakın suların
Kolu neden bükülmez?
Fırat niçin, Dicle niçin, Aras niçin
Benden doğar, bana dökülmez?

Ben ki, ateşle konuşurdum, selle konuşurdum
İtil'le, Tuna'yla, Nil'le konuşurdum.
«Sangaryos»u «Sakarya» yapan,
«İknyom»u «Konya» yapan
Dille konuşurdum.

SELİM'LER

Târihin muazzam tâkı altından
Ağır ve şâhâne geçti Selim'ler,
Bellerde palalar altın kabzalı,
İri kavuklarda iri dilimler.

Dolaştı biri ney perdelerini,
«Makam olsun, dedi, makam üstüne!»
Birinin Kıbrıs'tan geldi şarabı,
Biri dikti ehram ehram üstüne...

Ki onun üç kıta dibâlarından
Biçildi boyuna uygun hulleler,
Çaldıran demedi, Mısır demedi...
Açıldı serhatler, göçtü kaleler.

Daha kalsa dünya meydanlarını
İki şehsüvara dar bulacaktı.
Takvimler gününden gün almasalar
Belki Karadeniz ak olacaktı.

Ağlasın taşlara kapanıp tarih:
Selim'ler gelir de Yavuz'lar gelmez,
Kağanlar, hakanlar, başbuğlar doğar
Cengiz'ler, Gazi'ler, Oğuz'lar gelmez!

Târihin muazzam tâkı altından
Ağır ve şâhâne geçti Selim'ler
Bellerde palalar altın kabzalı,
İri kavuklarda iri dilimler.

BİR BAYRAK
RÜZGÂR BEKLİYOR

–Ziya İlhan Zaimođlu’na–

**Şehitler tepesi boş değil,
Biri var, bekliyor...
Ve bir göđüs nefes almak için
Rüzgâr bekliyor.**

**Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye,
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli.
Kim demiş Meçhul Asker diye?**

**Destânını yapmış, kasîdeye kanmış...
Bir el ki ahretten uzanmış,
Edeple gelip birer birer
Öpsün diye fâniler.**

Öpelim temizse dudaklarımız...
Fakat basmasın toprağına
Temiz değilse ayaklarımız.

Rüzgârını kesmesin gövdeler...
Sesinden yüksek çıkmasın
Nutuklar, kasîdeler!

Geri gitsin alkışlar, geri...
Geri gitsin ellerin
Yapma çiçekleri!

Ona oğullardan, analardan
Dilekler yeter...
Yazın sarı, kışın beyaz
Çiçekler yeter.

Söyledi söyleyenler demin...
Gel süngülü yiğit, alkışlasınlar,
Şimdi sen söyle, söz senin!

Şehitler tepesi boş değil,
Toprağını kahramanlar bekliyor...
Ve bir bayrak dalgalanmak için
Rüzgâr bekliyor.

Destânı öksüz, sükûtu derin
Meçhul Askerin...

Türbesi yakışmış bu kutlu tepeye;
Yattığı toprak belli,
Tuttuğu bayrak belli...
Kim demiş Meçhul Asker diye?

KALK YİĞİTİM!

Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı...
Parçalandı bir kıtanın toprakları,
Aslan payını aslan olmayan aldı...
Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı.

Tulgalı, tulgasız başlar alayı...
Kanadlı, kanatsız kuşlar...
Aşılmamış dağlar, çıkılmamış yokuşlar...

Dağları, taşları akar sularıyla
Şu tanıdık toprakta
Bir büyük dünya parçası
Fâtihini aramakta.

Dünyayı ahretten ayıran
Duvarları yık da gel,
Ay doğar gibi, gün doğar gibi
Şu kıpkızıl ufuktan çık da gel!

Kalk yiğitim, yine dağ başını duman aldı.
Parçalandı bir kıtanın toprakları;
Aslan payını aslan olmayan aldı...
Kalk yiğitim, yine dağbaşını duman aldı.